

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κίμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος, δευτέρων.

Ἀθήναι, 27 Ὀκτωβρίου 1883

Ἀριθ 27+140

Τὸ Σάββατο

ἤμεινα στὸν Περαιὰ καὶ μέσα στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Δηβέρη ἄκουσα νὰ φιλονεικοῦν δυὸ σὰν πετεινάκια ἄγριοι καὶ νὰ τὶ ἔλεγαν :

— Τὶ τὰ θέλεις ρε, ἐγὼ σοῦ βάζω στοίχημα ὅλα τὰ βδομαδιάτικα μεροκάματα μου πῶς θὰ βγῆ ὁ Χοιδᾶς.

— Κ' ἐγὼ, ρε, πῶς θὰ βγῆ ὁ Ρόκος.

— Αἶ, ἐγὼ σοῦ λέω πῶς ὁ δικός σου δὲν θὰ βγῆ.

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέω πῶς ὁ δικός μου θὰ βγῆ.

— Στοίχημα ; — Στοίχημα. — Λόγο τιμῆς ; — Λόγο τιμῆς.

Προχτὲς νὰ σου καὶ τοὺς δυὸ ἀπάνω καὶ μοῦ φορτόνεται ποῖος ἐκέδισε τὸ στοίχημα πρὶν πᾶν στὰ δικαστήρια καὶ μοῦ λέει ὁ ἕνας :

— Κύριε μὲ τὰ γυαλιὰ δὲν ἤσωνα ἐλόγου σας προχτὲς κάτω ; — Μάλιστα. — Δὲν βάναμε στοίχημα προχτὲς μὲ τὸν κύριο ἀπὸ δῶ, πῶς θὰ βγῆ ὁ Χοιδᾶς ; — Ναι, μάλιστα. — Δὲν ἔλεγα ἐγὼ, λέει ὁ ἄλλος, πῶς θὰ βγῆ ὁ Ρόκος ; — Ναι, μάλιστα. — Ποῖος βγῆκε παρακαλοῦμε τώρα ὁ Χοιδᾶς ἢ ὁ Ρόκος ; — Ὁ Ρόκος Χοιδᾶς. — Δὲν ξέρω ἐγὼ ἀπὸ Ρόκος Χοιδᾶδες, ἐμεῖς σὲ ρωτοῦμε ποῖος βγῆκε ἀπ' τοὺς δυὸ. — Μὰ σὰς εἶπα, ὁ Ρόκος Χοιδᾶς ; — Ἄσε στὸ διάολο καὶ σένα νὰ μὴν πάρῃ ὁ διάολος τὸν πατέρα σου, βρὲ σὲ ρωτοῦμε καὶ πάλι ποῖος ἀπ' τοὺς δυὸ βγῆκε ; Αὐτὸ νὰ μᾶς πῆς ; — Μὰ εἶναι ἕνα ὄνομα. — Δύτὸ δὲν τὸ ξέρω, ἐγὼ ξέρω μονάχα ἕνα, ἄλλο Ρόκος καὶ ἄλλο Χοιδᾶς, ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ βγῆκε ; — Καὶ οἱ δυὸ, ἀφοῦ τὸ θέλετε ἔτσι. — Αἶ, ἀφοῦ βγῆκαν καὶ οἱ δυὸ, θὰ πῆ πῶς κερδίζομε καὶ οἱ δυὸ. Φέρε, ταβερνιάρη νὰ πγιοῦμε. Εἴμαστε ἀπαγάδι, ρε βλάμη.

Ὅταν ἐφευγα ἄκουσα νὰ λέῃ ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο :

— Κατάλαβες τίποτα, κουμπάρε, τὰ μούτρα του ποῦ ἐφυγαν μᾶς κορίδευαν, μὰ ἔχουν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δικαίον, διότι ἔστω μὲ τὸ νὰ πῆρε ὁ Ρόκος διπλάσιους ψήφους ἀπὸ τὸν Σκουζέ καὶ ἄλλους διπλάσιους ὁ Χοιδᾶς, θὰ πῆ πῶς ὁ Ρόκος Χοιδᾶς ἔστωντας μὲ τὸ νὰ βγῆκε δυὸ φοραὶ ; βουλαχτής θὰ ἔχη καὶ δυὸ ψήφους στή βουλή. — Ναι, μὰ νὰ μὴ τὸν πιάσουν τὰ μπουρίνια καὶ μᾶς παρατηθῆ πάλι ; — Πρὲ ἔννοιά σου, καὶ ὅσο κι' ἂν τὸν λέν παλαβὸ, τετοιχ παλαβ-

μάρα δὲν τὴν ξανακάνει ἄλλη φορὰ, τὸ πολὺ πολὺ μπορεῖ νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Ράλλη. — Ἄμ τοῦ τὸς πασε, τώρα κι' ἄλλη μιὰ φορὰ.

Τὶ εἶπαν πλέον ὅταν ἐφυγα δὲν ξέρω.

Κάθε ἄνθρωπος

ὅταν βγάῃ μουστάκια καὶ μεγαλώσῃ, λέει μέσα του ὅταν βλέπῃ ἕναν ἄλλον τεχνίτη νὰ κερδίζῃ περισσότερα ἀπ' αὐτόν :

— Ἄχ, μωρὲ δὲν μάθυνα κ' ἐγὼ αὐτὴ τὴ τέχνη.

Ἔτσι κ' ἐγὼ τώρα θυμῆθηκα τὸν συνδρομητὴ μου καὶ καθηγητὴ τῆς γυμναστικῆς Φωκιάνο καὶ λέω μέσα μου, μωρὲ δὲν μάθυνα γυμναστικὴ νὰ γίνω γυμνασιάρχης στὸ Ἀρσάκειο, δάσκαλος τῆς γυμναστικῆς, νὰ μαθένω τὴν γυμναστικὴν στὰ κορίτσα, νὰ πιάνω γάμπαις, στήθια, νὰ πιάνω τέλος πάντων ὅ,τι θὰ ἐπιανα, μόνο κάθουμε καὶ ξεθεόνομε γράφοντας ἕνα Παληάθραπο.

Βρὲ μασκοροσύμβουλοι τοῦ Ἀρσάκειου, βρὲ παληανθρώποι τοῦ Παληανθρώπου, τί τὴν θέλετε, μωρὲ κούτσουρα τὴν γυμναστικὴν στὸ Ἀρσάκειο, θὰ γίνουιν ἐπίστρατοι τὰ κορίτσα ; Καὶ νὰ λέγῃ ὁ δάσκαλος τῆς γυμναστικῆς σὲ κοτζᾶμ θεοκόριτσα, ποῦ ἂν ἦτανε παντρεμένα θὰ ἦχαν παιδιὰ σὰν καὶ μένα, νὰ λῆ, λέω, ἀπάνω στὴ διδασκαλία του καὶ τὸ καθῆκον :

— Ἀνοίξατε τὰ σκέλια σας, ὄχι ἔτσι, ἀλλὰ ἔτσι (καὶ νὰ τῆς χουφτιαζῇ τῆς γάμπαις, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τάχα, πῶς ν' ἀνοίγουν τὰ ποδάριά τους στὴν γυμναστικὴν ἀπάνω) καὶ μέσα τὰ στήθη σας, (καὶ νὰ τῆς χουφτιαζῇ τὰ στήθια, γιὰ νὰ τῆς τὰ βάνῃ πάρα μέσα) καὶ ὄξω τοῦρλα τὴν κοιλιὰ σας, δεξιὰ τὸ κεφάλι, καὶ ὄχι ἔτσι ἀλλὰ ἔτσι, (καὶ νὰ τῆς χουφτιαζῇ τὰ μάγουλα), ὅλα αὐτὰ, λέω, τὰ γυμνάσματα τὶ τὰ θέλουιν τὰ κορίτσα ;

Δὲν ντρέπεστε, κακομοίριδες, δὲν ντρέπεστε, ἀμαζῶνες θὰ γίνουιν τὰ κορίτσα μᾶς ἢ γράμματα θὰ μάθουν ;

Νὰ τὰ βάζετε σὲ κἀνένα μονόζυγο νὰ κρεμνῶνται, αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουμε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ γύμνασμα ἀκόμα δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τὸ μάθουν, γιὰτὶ τὸ ξέρουν αὐτοδιδάχτως (νὰ καὶ μιὰ ἑλληνικοῦρα), πῶς νὰ κουνιῶνται ἀπάνω στὸ μονόζυγο, δίζυγο καὶ τρίζυγο, τί τὰ θέλουιν λοιπὸν τὰ παραπάνω γυμναστήρια ;

κλέβουν τόσοι και τόσοι τρανοί Βελέντσιδες άόρατοι δέν τὸ κερνεῖται, ἀλλὰ τὸν ρωτοῦμε νὰ μᾶς πῆ αὐτὸς τάχα δέν εἶναι ἐπίσης διαβόητος κλέφτης, ποῦ ἔκλεψε τὴν κάσα τοῦ πατέρα του;

Δέν πρέπει, φίλτατε Κορομυαλά, νὰ ἐνοχλᾶς ἀνθρώπους γιὰ παλαιὰς ἀμαρτίαις καὶ οἱ ὅποιοι τὸρα ζοῦν στὴν κοινω- νία τίμια ὅπως καὶ σὺ, δέν πρέπει νὰ ζήνης παλαιὰς πλη- γαῖς γιὰ νὰ μὴ βρῆς τὸν μπελά σου κάμμιά ὥρα μὲ τὰ δυὸ σου χέρια. Σὺ τὸρα καταλαβένεις πλιὸ τί ἐννοοῦν αὐτὰ τὰ λόγια.

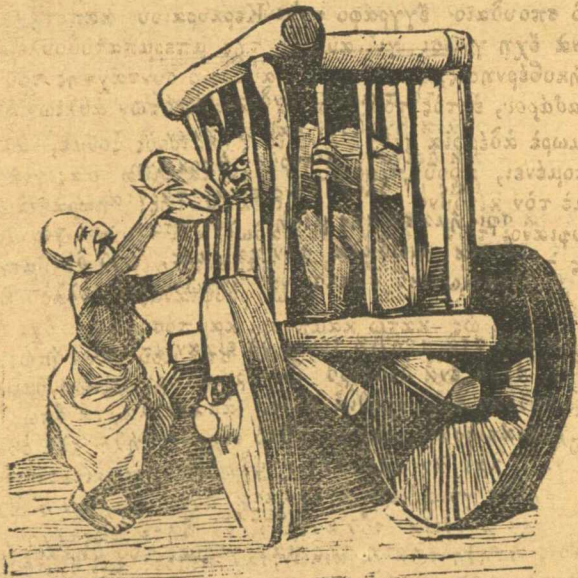

Ὁ Ρόκος μας.

Κομμάτι μεγάλη τοῦκαρὰ τὰ γέρεια ἀλλὰ δέν πειράζει.

Κύριοι ράφτιδες

ἔχουν φραγοράφτιδες καὶ φραγκοραφτίδες, σὰς γίνεται γνωστὸ τὸδε καὶ σπουδαῖο γιὰ σᾶς, ὅτι ὅλοι σεῖς ὅσοι ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ραφτική ἐργα- σία τῆς δουλειᾶς σας, ὅτι σὸ δρόμο τῆς Βίσεης ποῦ εἶναι ἀπάνω στὴ διασταύρωσι τοῦ δρόμου τοῦ Αἰεῖου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς (ἀριθ. 40) καὶ ἀπέ- ναντι στὸ κρεπωλεῖο τοῦ Ταθάνη κατοικᾷ ἓνας τεχνίτης εἰδικός, ἔχουν σας τεχνιῶτατος, ὁ ὅποιος δέχεται καθὲ φραγκοραφτική ἐργασία, τούτ' ἔστιν ἔχουν ἐηλαθῆ, κάθε δουλειὰ τῆς μηχανῆς, ἔτσι γιὰ ζώματα, βέ- τες καὶ τὰ λοιπὰ σας οἱ μέτρια τιμῆ. Λοιπὸν πηγίνετε καὶ ἂν δέν εὐ- χαριστιθῆτε μὴ σώσετε νὰ ζαναπάτε.

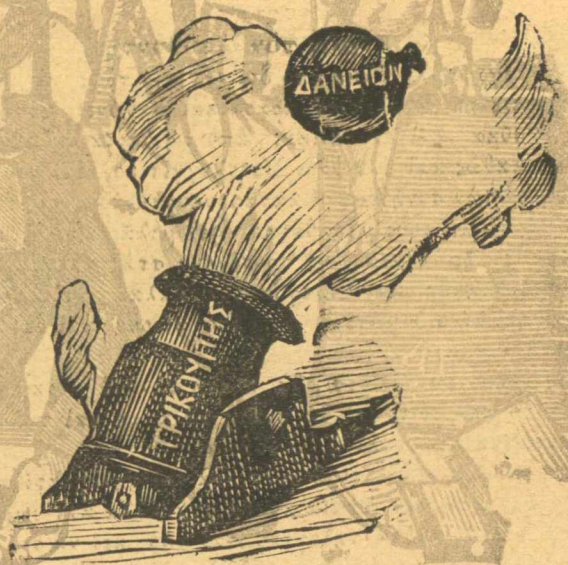

Ἀγιεῖς Βουλῆς.

Ὀλλοι ξέρετε

τὸν φοβερὸ σεισμὸ ποῦ συνέβηκε στὴν μικρὴ Ἀσία ἀπὸ τὸν ὅποιο ἔμειναν χιλιάδες ἀνθρώποι μέσα στοὺς πέντε δρόμους γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι.

Στὸν Τσεσμέ ἔκαψαν οἱ ρῶσοι τὸν μέγα τουρκικὸ στόλο πρὸ τῆς ἐπανάστασις ὡς πρῶτο σὺνθημα τῆς ἐλευθερίας μας,

Τὸ νέον πρόγραμμα τοῦ ὑπουργείου

τὰ κόκκαλα τῶν σκοτωμένων στῆς σφαγαῖς τῆς Χίου ἀκόμα εἶναι σπαρμένα στὸν ἅγιο Μηνᾶ, στ' Αἰθαλή ἀκόμα ὑπάρ- χουν πᾶ ἐρείπια τῆς φοβερῆς καταστροφῆς τῶν καὶ ἀκόμα ἡ Ἑλλάδα ὅλη εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀπάτριδες μικρασιανοὺς, ποῦ ἔχασαν στὰ 21 πᾶν ὅ,τι εἶχαν.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας σ' ὅλαις τῆς δειναῖς περι- στασίσεσι τῆς πατρίδος προσέφεραν χιλιάδες λίρες μὲ κίνδυνο βέ- θαιο, καὶ στὴν ἐπιστρατεία ἦρθαν κατὰ ἑκατοντάδες νὰ χύ- σουν τὸ αἷμα τους καὶ τὸρα ὅταν βλέπουν τὴν ἐθνικὴ σημαία σ' ἓνα πολεμικὸ μας πλοῖο, τρέχουν καὶ φιλοῦν τὸ κατὰστρωμα- του μὲ δάκρυα.

Ἡ ξειταιπομένη βουλή κοροϊδεῖ τὸν Δεληγιάννη.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ Μικρασιανοὶ τὸρα στὴν συμφορὰ τους μᾶς ζητιανεύουν ἓνα κομμάτι ψωμί, συνδράμετέ τους, συμπόλι- ταις τὸ κατὰ δύναμι, συλλογιζόμενοι ὅτι κ' ἐκεῖνοὶ πάντοτε μᾶς συνέδραμαν καὶ εἶναι παλι εἰτοιμοὶ νὰ μᾶς συνδράμουν ἂν ποτὲ δυστυχίσουμε.

Ἡ Ἑλλάδα δέν εἶναι μόνο αὐτὸ τὸ χῶμα ποῦ πατοῦμε, ἀλλὰ φτάνει ὡς ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν καὶ βρισκονται Ἕλληνες, καὶ ὡς ἐκεῖ πρέπει νὰ φτάνη ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἀμοι- βαιὰ ἀγάπη τῶν ἐλλήνων.

Προχτές

τὴν Κυριακὴ μετὰ τὸ μεσημέρι ἔχαθηκε μία Κατσίκια μὲ δυὸ κατσικόπουλα, ὁ εὐρών αὐτὰ, παρακαλεῖται νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὸ τυπογραφεῖο τοῦ κ. Τρίμη, καὶ θέλει ἀνταμοιφθῆ καλὰ.